

SPLITSKO LJETO Hrvatska praižvedba drame »Na ljetovanju« Maksima Gorkog

Odličnom Ivici Vidoviću nije smetao jak vjetar

Nezanimljiva Alma Prica

Kica slabe umjetničke snage

Buntovništvo bez razloga, redatelj i glumcima postavilo je izazov čehovljevske atmosfere, ali je na njega najprimjerenije odgovorila dramaturginja Lada Kaštelan

Višnja ROGOŠIĆ

Započeto umjetničkim skandalom, 54. splitsko ljeto preko manje opasnih klasika i svježih kazališnih hitova dospjelo je do tekstualno provokativne dramske završnice »Na ljetovanju«, koja je u subotu premijerno izvedena u Vili Dalmacija. Drama Maksima Gorkoga svojom je ruskom praižvedbom početkom 20. stoljeća u sanktpetersburškom teatru Vere Komisarževske izazvala skandal kakav nije zabilježen prilikom, primjerice, Euripidovih »Bakhi«, no splitska izvedba toj se važnosti nije uspjela ni približiti.

Komadom o grupi dokonih i dobrostojećih ruskih intelektualaca na

ljetovanju, Gorki je, osjećajući zatišje pred revolucionarnu buru 1905. godine, kritizirao besciljnu i mlaku inteligenciju svoga vremena te time privukao i redatelja Janusza Kicu.

Tekst pod utjecajem Čehova

Za drugu splitsku režiju Kica je odabrao tekst napisan pod utjecajem Čehova, ali od toga uzora različit među ostalim i prema smjeru neskrivene žaoke. Buntovništvo bez razloga i snage, zastalo tek u frazama o dosadi i komarcima, redatelj i glumcima postavilo je izazov čehovljevske atmosfere čekanja i dramatičnih verbalnih duela Gorkoga, ali je na njega najprimjerenije odgovorila dramaturginja Lada Kaštelan. Izvrsno dramaturški uravnoteženo

ljetno besposličarenje »mase mučnih čovječuljaka« na ruskim dačama iz prvog se čina grupnih scena i poluizgovorenih frustracija prelilo u niz žestokih izravnih suočavanja koja završavaju u rezignaciji.

Sporedni glumci bolji od glavnih

Međutim, vješto i životno nijansirani likovi nisu naišli na svoja nezaboravna utjelovljenja. Uz solidnog Antu Čedu Martinića u naslovnoj ulozi odvjetnika Basova i nezanimljivu Almu Pricu kao njegovu suprugu Varvaru Mihajlovnu, duhovitost i prepoznatljivost daleko su uspješnije prenosili tumači manjih uloga. Ivica Vidović kao vedri i lucidni ujak Dvotočka, Ksenija Prohaska kao dir-

ljivo iskrena Marija Ljvovna i Trpimir Jurkić kao zaljubljeni Rjumin oživjeli su interes publike usprkos krajnje nepovoljnim uvjetima izvedbe na otvorenom - jakom vjetru koji je ograničavao čujnost i rasvjetu predstave.

Bljedilo onih koji bi trebali predstavljati primus inter pares Kica je uspješno prepoznao kao plodan suvremeni motiv, ali se i njegova umjetnička snaga zaustavila tek na prepoznavanju kojem je potrebno još snage kako bi u nekoga zaista i »nacicijalo«. Uz tu ironiju publika je ipak svjedočila porinuću novog teksta na hrvatske pozornice, koji vrijedi izvedbenog licitiranja i koji bi, sljedom ruske škole, do sljedećega ljeta mogao i glumački sazrijeti.